

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Անտեր գերեզման

(Եմանողություն)

Ահա՛ գերեզման մոռացվա՛ծ, անտե՛ր,
Ուր հանգչում է այն հերոսն անվեհեր,
Ուր հայրենիքի սուրբ սիրով վառված,
Նորա՛ն էր մատաղ կյանքը նվիրած:
Նա թաղվեց յուր շար ոսխի ձեռքով,
Անլաց, անդագաղ, խեղճ, անտիրական.
Ո՛չ խաչ է կանգնած, ո՛չ էլ քար դրված
Անմահ հերոսի սուրբ շիրմի վերան:

Միայն դեռաբույս համեստ ուռենին
Կանգնած է մենակ լայն դաշտի միջին.
Նա գիշեր ցերեկ ողբում է, սրգում,
Կատարը թեքած դեպի գերեզման,
Եվ այնտեղ նիրհող հերոսին պատմում
Հայրենի երկրի վիճակն անպաշտպան.

«Դեռ շար ոսխի ճնշող լուծի տակ
Տնքում, հեծում է քո խեղճ հայրենիք,
Եվ ազատության փայլուն արեգակ
Դեռ նա չի տեսնիլ... Կանցնեն շա՛տ տարիք,
Քո հայրենիքում սակավ են քաջեր,
Եվ դեռ գորեղ է թշնամին դաժան,

Ամեն տեղ ճնշում, ամեն տեղ ավեր,
Դեռ չեն դադարել լաց, կոծ ու շիվան...»

Ուրի՛ն լռում է... Բայց վայրկյան չանցած,
Նորից թեքվում է դեպի սոռակաված
Ցուրտ գերեզմանը և նորից սրգում.
Նա ողբ է կարդում այն անբախտ, թշվառ,
Հարստահարված, ըստրուկ աշխարհին,
Ուր խոնարհվում է ամեն մի անճար
Անարգ, բռնակալ ուժի առաջին...